

Ombudsmandens kompetence over for kommunerne. Hvis denne ændring bliver vedtaget – og det er jo noget, regeringen anbefaler – vil Ombudsmanden på dette punkt kunne behandle sager vedrørende kommuner, på samme måde som han i dag behandler sager vedrørende staten. Kort sagt: Hvis den retstilstand, ombudsmandslovforslaget indebærer, havde været gældende i dag, ville Ombudsmanden have kunnet gribe ind over for den pågældende kommunes manglende journalisering. Ombudsmanden kan jo påtale forsømmelser, hvad enten retskildegrundlaget er egentlige retsregler eller god forvaltningsskik.

Man kan altid diskutere, om forvaltningsmyndighedernes pligt til at journalisere bør gives en stærkere placering ved at gøre den til et lovbestemt krav. Men under hensyntagen til, at der allerede i dag findes en journaliseringspligt, er der efter min opfattelse ikke noget tvingende behov for at lovfæste denne pligt. Heller ikke på dette punkt kan regeringen altså støtte beslutningsforslaget.

Lissa Mathiasen (S):

Som det også er fremgået under tidligere debatter, er vi i Socialdemokratiet meget positive over for tankegangen om at skabe så stor åbenhed omkring den offentlige forvaltning som overhovedet muligt og indrette systemet således, at der bliver let adgang for borgerne og dermed for offentligheden, inklusive pressen, her i landet til at blive bekendt med de sager, som behandles i den offentlige forvaltning, også før beslutningerne træffes.

På den baggrund kan der derfor også være meget, der taler for, at der udfærdiges postlister eller noget lignende hos offentlige myndigheder, ligesom der kan rejses tilsvarende krav om journalister m.v.

Men inden vi skrider til en endelig stillingtagen til forslaget, må vi selvfølgelig nøje have undersøgt og beskrevet de erfaringer, som man har gjort ikke bare herhjemme, men også i landene omkring os, ikke mindst i de nordiske lande, hvor vi ved, at de faktisk har gjort brug af de her ting.

Det er under alle omstændigheder vigtigt, at vi nærmere får belyst, efter hvilke retningslinjer disse krav i givet fald skal stilles.

Vi er naturligvis også bekendt med Ombudsmandens udtalelser senest i dagbladet Information den 6. januar 1995, men så meget mere finder vi det altså rigtig nøje at gøre op, hvor og hvad det er, der måtte være behov for.

Vi er fra Socialdemokratiets side positive over for tankegangen og hensigten med det fremsatte forslag fra SF, men vi føler, at vi må have langt mere sikker grund under fødderne, før vi skrider til endelig handling.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Når man kaster et blik på presseløgen her i Folketingssalen, må man konstatere, at det ikke er et emne, der overhovedet interesserer pressen.

Jeg vil så vende mig til Venstres synspunkter i denne sag.

Vi er generelt meget optaget af borgernes retsstilling i forhold til det offentlige. Det er naturligvis aldeles utilfredsstillende, at offentlige myndigheder ikke opfylder allerede eksisterende regelsæt, men det kan vi jo ikke løse ved ny lovgivning, men ved, at instruktionsmyndigheden griber ind.

Jeg tænker naturligvis her på den sag, som netop har været nævnt, og som også er nævnt i forslagens bemærkninger, hvor Ombudsmanden blev forhindret i at få tilstrækkeligt indseende, fordi der ikke var journaliseret, som der skulle være.

Vi er også i Venstre tilhængere af en mere vidtgående åbenhed, i det omfang den er til gavn for den enkelte borger, men vi er på den anden side imod, at en sådan åbenhed fører til, at andre sættes i gabestokken.

Specielt når det drejer sig om papirer mellem myndigheder, har vi jo ikke mindst i Folketingets særlige undersøgelsesudvalg erfaret, hvor vanskeligt det kan være at få alle oplysninger frem, fordi det er vanskeligt at stille de rette spørgsmål om dokumenter, som man slet ikke kender til. Så på det punkt vil vi være tilhængere af en mere vidtgående åbenhed.

I det hele taget ønsker vi åbenhed om sager og dokumenter, der har offentlig interesse, men vi ønsker ikke, at den åbenhed fører til indgreb i andres privatliv, så den enkelte afskæres fra at klage til offentlig myndighed, fordi man frygter, at ens navn optræder på en offentligt tilgængelig postliste.

Endelig skal jeg nævne de betænkeligheder, som forslaget rejser, nemlig om ikke det vil føre til et alt for omfattende bureaukrati. Vi er i Venstre bestemt ikke tilhængere af overflødig administration, og jeg kan i hvert fald personlig nævne arbejdspladser, jeg kender, hvor indførelse af tilgængelige postlister, som jo skal trækkes ud af registre med følsomme oplysninger, i den grad ville forsinke arbejdet, at man må befrygte, at